

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติ ให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจการ และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมได้อย่างสันติสุขและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัยและสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการประกอบอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญา ของบรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรม ประเพณีและสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้อนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552: 1)

กระทรวงศึกษาธิการ (2552: 37) ได้กำหนดให้ภาษาไทย เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่ทุกคนต้องเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งได้กำหนดไว้ว่าภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง สาระการอ่านที่ต้องเรียนรู้ตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนด คือ การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ ชนิดต่าง ๆ การอ่านในใจ เพื่อสร้างความเข้าใจและการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

ทักษะการอ่านเป็นหนึ่งในสี่ทักษะทางภาษาที่ต้องฝึกฝนอยู่เสมอ และไม่มีวันสิ้นสุด สามารถฝึกได้ตลอดเวลา ตามวัยและประสบการณ์ของผู้อ่านเพราะการอ่านนั้นจะเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของทุกคน เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้ทุกคนได้รับความรู้ ความคิด ความบันเทิงใจและการอ่านยังก่อให้เกิดประโยชน์โดยตรงแก่มนุษย์ ในชีวิตประจำวัน นักเรียน นักศึกษา จำเป็นจะต้องใช้การอ่านเป็นประจำ เพื่อศึกษาหาความรู้จากตำราเป็นส่วนใหญ่ (กองทัพ เคลือบพนิชกุล, 2542 อ้างถึงใน มุทิตา แก้วคำแสน, 2553) และผู้ที่มีทักษะในการอ่าน หรือมีความสามารถในการอ่าน คือ อ่าน ได้มากกว่า เร็วกว่า อ่านได้ถูกต้อง อ่านได้หลายภาษาย่อมมีโอกาสดีกว่าคนที่ขาดทักษะในการอ่านหลายด้าน เช่น ด้านสังคม ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการศึกษาหาความรู้ตลอดจนการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต (พรทิพย์ ชาตะรัตน์, 2545: 59) ดังนั้น การอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ วิธีอ่านที่ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน การรู้จักฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้ผู้อ่านมีพื้นฐานในการอ่านที่ดี ทั้งจะช่วยให้เกิดความชำนาญและมีความรู้

การอ่านนั้นไม่เพียงแต่จะเป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับทุกคน แต่ยังรวมถึงผู้ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้วย เพราะมนุษย์เป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าต่อตนเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ กฎหมายไทย ก็สนับสนุนให้คนไทยทุกคนมีสิทธิเสมอภาคกัน ดังที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (2546: 11-12) มาตรา 10 กำหนดว่าการจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพหรือบุคคล ซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาสต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษการศึกษาสำหรับคนพิการให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

การอ่าน มักเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด เป็นสาเหตุหลัก ของการประสบความล้มเหลวทางการเรียน ทั้งนี้เพราะการอ่านจะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับทักษะอื่น ๆ ซึ่งจะเป็นสาเหตุให้พัฒนาการด้านอื่น ๆ ล่าช้าตามไปด้วย ทั้งนี้ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มักจะแสดงพฤติกรรมในการอ่านให้สังเกตได้ ดังนี้ จำตัวอักษรไม่ได้ ทำให้อ่านคำไม่ได้ จำตัวอักษรได้บ้าง แต่อ่านเป็นคำไม่ได้ความสามารถในการอ่าน ต่ำกว่านักเรียนอื่นในชั้นเดียวกัน อ่านคำโดยสลับตัวอักษร เช่น กบ เป็น บก มอง เป็น งอม ยอด เป็น ดอย กาบ เป็น บาก เป็นต้น (ผดุง อารยะวิญญู, 2542) นักเรียนจะขมวดคิ้ว นิ้วหน้า เวลาอ่าน อ่านหลงบรรทัด อ่านสลับคำ ซ้ำมคำ อ่านซ้ำ อ่านถอยหลัง อ่านออกเสียงไม่ชัด จับใจความของเรื่องที่อ่านหรือลำดับเรื่องที่อ่านไม่ได้ จำใจความสำคัญของเรื่องไม่ได้ เล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้ (ศรียนิยามธรรม, 2541) เป็นเหตุให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ต้องประสบกับปัญหายุ่งยากในการเรียน ทั้ง ๆ ที่เขามีสติปัญญาปกติแต่เขาไม่สามารถเรียนวิชาบางวิชาได้ หรืออาจเรียนได้ช้ากว่าเพื่อนหลายปี หรือทำคะแนนได้ต่ำกว่าระดับที่เราคาดหวัง เนื่องจากขาดความสามารถในการอ่าน แต่หากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เหล่านี้ ได้รับการช่วยเหลือ ให้เกิดการเรียนรู้ด้วยวิธีที่เหมาะสม ก็จะทำให้เขาสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ อย่างมีความสุข หรือประสบความสำเร็จสูงสุดในชีวิตได้ (ศรียนิยามธรรม, 2542: 41) ดังนั้น การจัด การศึกษาให้กับบุคคลที่มีความบกพร่อง จึงควรจัดให้เหมาะสมกับสภาพความบกพร่อง และความต้องการจำเป็นพิเศษของแต่ละบุคคลเพื่อให้เขาได้เรียนรู้ตามศักยภาพของตนเองให้สามารถช่วยเหลือตนเองและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

สมเกียรติ ชอบผล พูดถึง ผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2551 ทั่วประเทศ จำนวน 782,284 คน จาก 31,269 โรง มีปัญหาด้านการอ่าน ต้องปรับปรุง 32,524 คน ร้อยละ 3.52 และอ่านไม่ได้ 32,699 คน ร้อยละ 4.18 (เดลินิวส์, 2552) ซึ่งสาเหตุที่นักเรียนอ่านไม่ออกนั้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้เก็บข้อมูลและวิเคราะห์ พบว่า มาจาก 4 สาเหตุใหญ่ คือ 1) ปัญหาครอบครัวยากจน นักเรียน ต้องขาดเรียนบ่อย ๆ จนเวลาเรียนไม่ครบ 2) ปัญหานักเรียนไม่ได้พูดภาษาไทยที่บ้าน 3) มีปัญหา การเรียนรู้ ซึ่งมีประมาณ ร้อยละ 5-6 บางโรงเรียนอาจมีมากกว่านี้ และ 4) ปัญหานักเรียนเมื่ออยู่ในโรงเรียนที่มีครูไม่เพียงพอ (กษมา วรวรรณ ณ อยุธยา, 2550 อ้างถึงใน อัมภพร ระนาภูศิลป์, 2554) นอกจากนี้ จาก การประเมินคุณภาพมาตรฐาน สถานศึกษาภายนอกของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ในรอบสอง (พ.ศ.2549-2552) จากทั่วประเทศ พบว่า นักเรียนในระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา มีปัญหาเรื่องการอ่านออกเขียนได้ (ฟาฏินา วงศ์เลขา, 2552 อ้างถึงใน อัมภพร ระนาภูศิลป์, 2554) ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลการสัมมนาทางวิชาการเรื่องปัญหาการเรียนการสอนและการใช้ภาษาไทย

ในปัจจุบัน พ.ศ. 2551 ของสำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน) หรือ สปร. ที่พบว่า ปัจจุบันเด็กไทยส่วนใหญ่เรียนจบชั้นประถมศึกษา แต่ยังไม่อ่านภาษาไทยไม่คล่อง สะกดคำไม่แม่นยำ จึงสื่อสารความหมายที่ลึกซึ้งไม่ได้ ส่งผลให้สมองขาดฐานข้อมูลเบื้องต้น ในการคิดเชื่อมโยงและต่อยอดไปสู่การเรียนรู้ศาสตร์อื่นได้อย่างไม่มีประสิทธิภาพ (ฐนิธ กิตติอำพน, 2552) และข้อมูลงานวิจัย ที่เกี่ยวกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ พบว่าส่วนใหญ่ เป็นนักเรียน ชั้นประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 75 ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ทั้งหมด ที่คัดแยกได้ ในชั้นรุนแรงจะพบมากในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 พบในเพศชายมากกว่าเพศหญิง คิดเป็นอัตราส่วน 3: 1 มีระดับสติปัญญาเฉลี่ย ประมาณ 94-98 (ผดุง อารยะวิญญู, 2545: 5)

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นนักเรียนที่มีระดับเขาว์ปัญญาตั้งแต่ 90 ขึ้นไป มีสภาพร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตใจปกติแต่เรียนหนังสือไม่ได้ เนื่องจากสมองด้อยความสามารถในการนำข้อมูลไปใช้ นักเรียนเหล่านี้ มีความยุ่งยากในการพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำ (ผดุง อารยะวิญญู, 2546: 1) ครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จำเป็นต้องหาแนวทางพัฒนาสื่อนวัตกรรม ที่เหมาะสมมาใช้สำหรับการสอนให้นักเรียนกลุ่มนี้ สามารถอ่านได้และเข้าใจข้อความที่อ่านได้เหมาะสมกับวัย สามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้ ดังที่ ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2544) กล่าวว่า หากรัฐได้จัดการศึกษาพร้อมให้บริการที่เหมาะสมและช่วยเหลือตั้งแต่แรกเริ่มก็จะสามารถช่วยเหลือนักเรียนได้ เขาสามารถพัฒนาเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จ มีการดำรงชีวิต มีชื่อเสียงและพึ่งตนเองได้ โดยมีสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่เร้าความสนใจ กิจกรรมเริ่มจากง่าย ไปหายาก กิจกรรมมีหลากหลาย เน้นฝึกซ้ำ ย้ำทวนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เกิดทักษะการจำและสามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้ สื่อการสอนที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ต้องเป็นสื่อที่นักเรียนสามารถจับต้อง สัมผัสได้ และสามารถลงมือปฏิบัติได้ด้วยตนเอง

แบบฝึก เป็นสื่อการสอนที่มีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ มีประโยชน์ต่อผู้สอนและผู้เรียนหลายประการ กล่าวคือ เป็นทั้งอุปกรณ์ ช่วยลดภาระของครู ช่วยนักเรียนในการฝึกทักษะต่าง ๆ ช่วยเสริมทักษะทางภาษา เป็นเครื่องมือวัดผลหลังจากเรียนจบบทเรียน ช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนได้ ด้วยตนเอง สามารถฝึกฝนได้นอกเหนือเวลาเรียน และทำให้นักเรียนเห็นพัฒนาการของตนเองก่อให้เกิดกำลังใจ เกิดแรงเสริม มีความเชื่อมั่นในตนเอง ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพัฒนาขึ้นมีเจตคติที่ดีในการเรียน (สกุณา นองมณี, 2550: 3) จะเห็นได้ว่าแบบฝึกเป็นนวัตกรรมหนึ่งที่สามารถนำมาใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ แล้วสามารถพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนได้ดีขึ้น ซึ่งสื่อการเรียนการสอนที่ช่วยในการเรียนรู้ แก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีมากมายหลายชนิด แต่เนื่องจากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีข้อจำกัดในการรับรู้ ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องมีการจัดกิจกรรม ที่มีการฝึกทบทวนที่ย้ำและซ้ำบ่อย ๆ เพื่อให้เกิดทักษะและ เกิดการจำและสามารถนำไปใช้ได้ ดังนั้นจึงควรสร้างแบบฝึก ให้มีลักษณะที่น่าสนใจ โดยเริ่มจากกิจกรรมที่ง่ายไปหากิจกรรมที่ยาก ซึ่งนักเรียนจะสามารถทบทวนได้ด้วยตนเองและสามารถ ทำซ้ำ ๆ ได้บ่อยครั้ง (พรรษา บุญนายีน, 2546: 3)

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ นั้นต้องจัดให้เหมาะกับนักเรียน ดังที่ ผดุง อารยะวิญญู (2546: 3) ได้กล่าวว่า ต้องจัดให้เป็นพิเศษตามลักษณะของปัญหา ถึงแม้ปัญหาทางการเรียนรู้จะยังคงมีอยู่กับบุคคลนั้นต่อไป แต่วิธีการ ที่อาจทำได้ คือ หาวิธีชดเชยความสามารถ ที่ด้อยของเขา ด้วยวิธีการบางอย่าง เมื่อเราหาทางชดเชย หรือหาทางให้เขาเรียนรู้ได้ถูกต้อง เขาก็สามารถเรียนรู้ได้ ความบกพร่องนั้นก็ไม่เป็นอุปสรรคอีกต่อไป หรือเป็น แต่ไม่มากนัก และ ศศิธร ธัญญเจริญ (2552: 3) กล่าวว่า วิธีสอนอ่านเป็นคำและใช้ภาพประกอบ เป็นวิธีหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับการสอนอ่านสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพราะว่ามันนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จะมีการเชื่อมโยงคำกับภาพ มีการรับรู้และเข้าใจความหมายของคำเหล่านั้น โดยดูภาพประกอบตามไปด้วย นอกจากนี้ Dale (1948 อ้างถึงใน อมรรัตน์ วารินกฤษ, 2551: 3) อธิบายว่า การสอนโดยใช้รูปภาพ ช่วยให้ผู้เรียนคงไว้ซึ่งความจำในเรื่องราวที่เรียน รูปภาพสามารถเอาชนะเรื่องระยะทางและเวลา คือสามารถนำเอาสิ่งที่เกิดขึ้นนานมาแล้วมาสู่ผู้ดูได้ ครูสามารถใช้ภาพสอนแทนของจริงได้

ผลการสำรวจข้อมูลพื้นฐานนักเรียนพิการเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 ปีการศึกษา 2555 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-3 พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 306 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สงขลา เขต 2, 2555) และจากรายงานโครงการวัดและประเมินผลของโรงเรียนวัดเลียบ (วัดเลียบ, 2554: 15) พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับค่าเฉลี่ยร้อยละ 26.75 ซึ่งอยู่ในระดับที่ยังไม่ผ่านเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดคือ ร้อยละ 50.00 เมื่อผู้วิจัย ได้วัดระดับความสามารถในการอ่านคำ โดยทดสอบการอ่านคำในบัญชีคำพื้นฐานที่เป็นคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว ตามระดับชั้นที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำต่ำกว่าระดับชั้นที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ กล่าวคือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ไม่สามารถอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวในบัญชีคำพื้นฐานของชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนที่กำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไม่สามารถอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวในบัญชีคำพื้นฐานของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีครูผู้สอนจะต้องช่วยเหลือ หากนักเรียน ไม่ได้รับการช่วยเหลือที่ถูกวิธี จะทำให้นักเรียนมีปัญหาในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว และจะส่งผลกระทบต่อการเรียนในวิชาอื่น ๆ อีกมากมาย นักเรียนอาจต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน หรือมีความยุ่งยากในการเรียนชั้นต่อไป โดยเฉพาะภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความสำคัญในการเข้าถึงความรู้ของวิชาอื่น ๆ ในบทเรียน

จากความสำคัญและปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ควรได้รับการช่วยเหลือแก้ไขปัญหาด้านการอ่านซึ่งการสอนโดยใช้แบบฝึกการอ่านคำที่มีประสิทธิภาพ เป็นวิธีหนึ่งที่น่าจะช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้สามารถพัฒนาความสามารถด้านการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวได้ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยการใช้แบบฝึกการอ่านคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกการอ่านคำ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกการอ่านคำ

สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกการอ่านคำ สูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้แบบฝึกการอ่านคำ

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการอ่านคำ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2-3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 306 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-3 โรงเรียนวัดเลียบ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 5 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ขอบเขตตัวแปร

1. ตัวแปรต้น คือ การใช้แบบฝึกการอ่านคำ
2. ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว

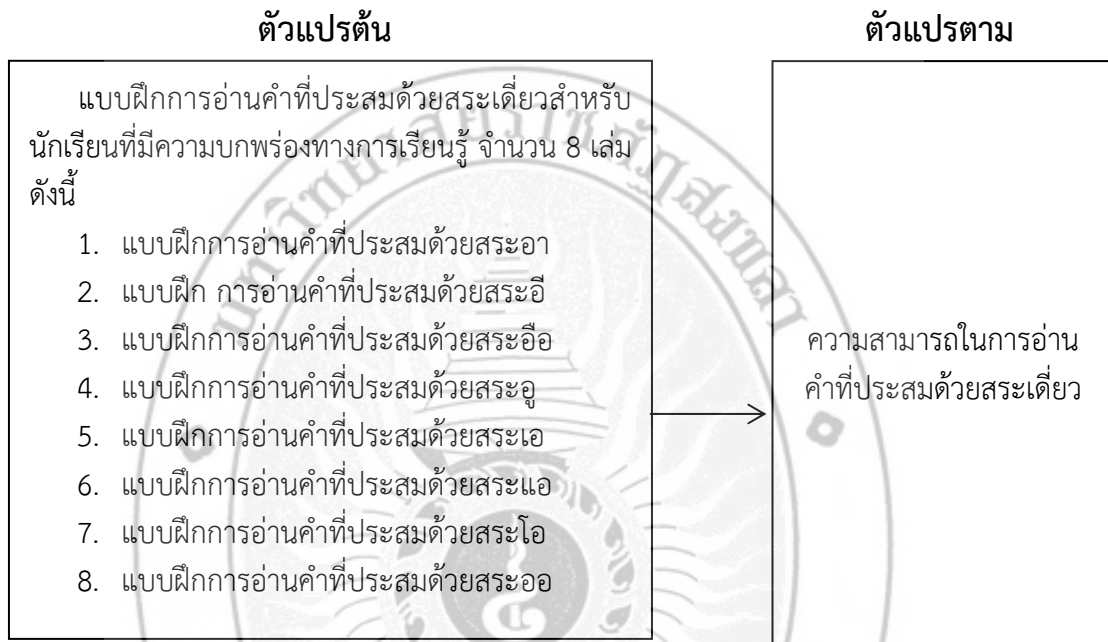
ขอบเขตเนื้อหา

คำที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นคำจากหนังสือเรียน สาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาไทยชุดภาษาเพื่อชีวิตภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และคำจากบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ซึ่ง เป็นคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวเสียงยาว จำนวน 8 สระ คือ สระอา สระอี สระอือ สระอุ สระเอ สระแอ สระโอ และสระออ จำนวนสระละ 3 คำ รวมทั้งหมด 24 คำ ได้แก่ ตา ยา ชา ตี ซี สี่ มือ สะตือ ชื่อ ู ู ู เท เป้ เจ แพ แก่ แม่ โซ่ โคะ โม่โท ต่อ งอ คอ

ขอบเขตระยะเวลา

การวิจัยครั้งนี้ ใช้เวลาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน – ธันวาคม พ.ศ. 2555 รวมทั้งหมด จำนวน 22 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาปกติแต่มีความยุ่งยากในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-3 ปีการศึกษา 2555 ในโรงเรียนวัดเลียบ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2

2. แบบฝึกการอ่านคำ หมายถึง สื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ได้ใช้ฝึกการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว จำนวน 24 คำ โดยแบบฝึกการอ่านคำ แต่ละคำประกอบด้วย กิจกรรม 4 กิจกรรม คือ

2.1 กิจกรรม ภาพคู่กับภาพ หมายถึง การฝึกให้นักเรียนเลือกภาพที่เหมือนกันได้และฝึกอ่านออกเสียงคำ

2.2 กิจกรรม ภาพคู่กับคำ หมายถึง การฝึกให้นักเรียนเลือกคำที่มีความหมายตรงกับภาพได้และฝึกอ่านออกเสียงคำ

2.3 กิจกรรม คำคู่กับคำ หมายถึง การฝึกให้นักเรียนเลือกคำที่เหมือนกัน และฝึกอ่านออกเสียงคำ

2.4 กิจกรรม อ่านคำหนูทำได้ การฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวในแถบประโยค

3. ความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว หมายถึง การอ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว จำนวน 24 คำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ได้ถูกต้องซึ่งวัดได้จากการทำแบบทดสอบการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยว
2. เป็นแนวทาง สำหรับครูผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเดี่ยวหรือสระอื่น ๆ

